

FILOSOFIA DE LEIBNIZ I LA CRÍTICA AL CARTESIANISME

Marina Barrios Jurado

Tutor: Jordi Gómez Ubierno

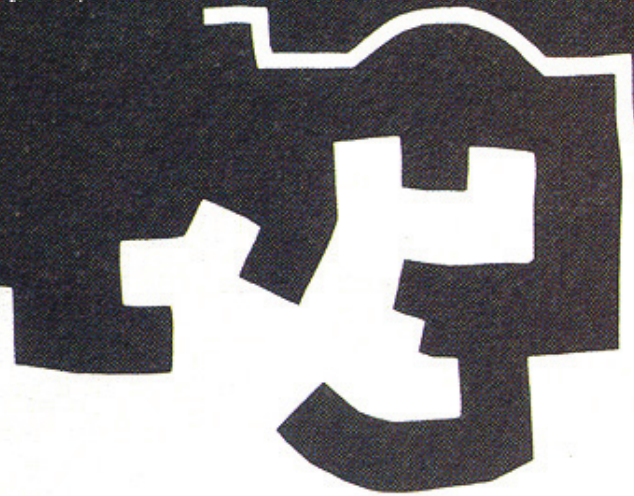
No es la geometría únicamente coherente cuando el punto no tiene medida?

Este punto, para que funcione, necesita no tener medida y sin embargo ocupar un lugar.

¿Es la medida condición necesaria para formar parte del Universo?

¿Es el presente sin medida parte del Universo?

Si el presente tuviera medida ¿no estarían disociados por él el pasado y el futuro?

¿No es la no dimensión del presente lo que hace posible la vida, como la no dimensión del punto hace posible la geometría?

"Preguntas", E. Chillida

En aquest treball ens proposem captar la unitat en la concepció del ser, inherent a tota l'activitat de Leibniz i contrastar-la amb les idees de Descartes i el cartesianisme, per veure com aquestes dues concepcions filosòfiques desemboquen, també, en diferents formulacions de la física i les matemàtiques.

Leibniz, en l'intent de respondre en què consisteix ser, va dir que tot allò que era havia de poder ser ubicat en un càlcul perfecte, un sistema de signes que només permetés formar els enunciats certs. Per tant, per Leibniz, l'essència de les coses es trobava en el càlcul. Els seus contemporanis, els cartesians, consideraven que l'essència de les coses es trobava en l'extensió, és a dir, en la possibilitat de representar i ubicar qualsevol cosa en un espai i descriure'l amb el llenguatge matemàtic.

En la Crítica al Cartesianisme que fa Leibniz, aquest utilitza arguments plenament filosòfics per rebatre'ls, i dins d'aquests arguments idea un càlcul matemàtic per demostrar que la proposta cartesiana d'entendre l'extensió com a essència no és possible. Amb el càlcul demostra que hi ha ens extensionalment nuls però que tenen un valor matemàtic, alhora que proposa una manera de tractar l'espai sense necessitat de descriure'l amb magnituds. Així demostra que hi ha coses que efectivament són tot i no ser reduïbles a la idea d'extensió.

Les diferents concepcions del ser de Leibniz i Descartes s'expressen en figures com Déu, percepció, o ànima, que els condueixen a descriure el pla mecànic de les coses, allà on s'esdevenen els fenòmens, de formes totalment diferents. Mentre que per Leibniz aquest pla és un determinat nivell del coneixement, per Descartes és la veritat mateixa. Aquest fet provocarà que cada filòsof formuli unes lleis físiques diferents. Tot i les diferències filosòfiques d'aquests dos corrents, Leibniz mai va considerar la filosofia i ciència de Descartes errònia, sinó que el llenguatge de la veritat que aquest últim proposava, les matemàtiques, no s'havia de considerar com allò essencial de les coses, sinó com un determinat punt de vista sobre el món, ja que al cap i a la fi, només són un determinat nivell de resolució del coneixement.